

National Interest: Kosovský precedens stále straší NATO

- CZ24 News | 28. února 2022

S kroky Kremlu ohledně Doněcka a Luhanska se kosovský precedens vrátil a pronásleduje Washington a jeho spojence v NATO potřetí, píše Ted Carpenter v National Interest.

Ve svém televizním projevu k národu o rostoucí krizi na Ukrajině z 22. února 2022 prezident Joe Biden vyjádřil rozhořčení nad ruskými činy. Předchozí den vláda Vladimira Putina uznala dva separatistické regiony na Ukrajině – Doněck a Luhansk – jako nezávislé státy a Putin oznámil také rozmístění ruských mírových jednotek na tato území.

„Kdo si ve jménu Pána myslí, že Putinovi dává právo vyhlásit nové takzvané země na území, které patří jeho sousedům?” Biden se zamračil: **„Je to zjevné porušení mezinárodního práva.”** Byla to oprávněná stížnost. Je však třeba se ptát: V čem se akce Ruska liší od toho, co Spojené státy a jejich spojenci v NATO provedli Srbsku v roce 1999? V tom případě aliance, která byla údajně vytvořena pro čistě obranné účely, zahájila útočnou, sedmdesát osm dní trvající leteckou válku proti zemi, která se ani prokazatelně nedopustila agresivního činu vůči žádnému členskému státu NATO. Na konci tohoto útoku, který zabil stovky srbských civilistů a zdevastoval infrastrukturu země, přinutili vůdci NATO vládu Slobodana Miloševiče, aby přenechala kontrolu nad srbskou provincií Kosovo mezinárodní kontrole. Tento převod byl proveden na základě rezoluce z pod fíkového listu, kterou Rada bezpečnosti OSN schválila navzdory obavám a neochotě Moskvy. „Mírové síly“ OSN (převážně NATO) se přesunuly, aby prosadily diktát aliance – podobně jako se nyní ruské „mírové síly“ rozmístily v Doněcku a Luhansku, aby prosadily rozkazy Kremlu.

Paralely mezi těmito dvěma událostmi by měly současní západní vůdci udělat něco víc než jenom trochu skřehotat. Porušování mezinárodního práva NATO neskončilo agresivní válkou, ale administrativní amputací Kosova od Srbska a nasazením okupačních sil. O devět let později se západní mocnosti pustily do bezostyšně cynického manévru s cílem poskytnout Kosovu úplnou nezávislost. Kosovo chtělo vyhlásit formální nezávislost na Srbsku, ale takový krok by čelil jistému ruskému (a pravděpodobně čínskému) vetu v Radě bezpečnosti OSN (BR OSN). Washington a ad hoc koalice většiny zemí Evropské unie drze obešly Radu bezpečnosti OSN a schválily deklaraci nezávislosti Prištiny.

Ruští vůdci vehementně protestovali a varovali, že neoprávněná akce Západu vytvořila nebezpečný, destabilizující precedens v mezinárodních záležitostech. Washington jejich stížnosti zamítl a tvrdil, že situace v Kosovu je jedinečná. Náměstek ministra pro politické záležitosti R. Nicholas Burns tento argument výslovně uvedl na brífinku ministerstva zahraničí v únoru 2008. Vzhledem k tomu, že situace byla jedinečná, trval na tom, že kosovská politika Západu nepředstavuje žádný precedens, pokud jde o jiné etnické secesionistické situace. Arogance i nelogičnost postoje USA byly dechberoucí.

Západní mocnosti brzy zjistily, že pouhé tvrzení, že jejich akce v Kosovu nevytvářely žádný precedens, to ještě neznamená, že to tak je. Rusko to prokázalo jen o několik měsíců později. Kreml využil vojenského střetu s Gruzii k posílení odtržení dvou gruzínských regionů, Jižní Osetie a Abcházie, a k ratifikaci faktické kontroly Ruska nad oběma entitami. Administrativa George W. Bushe odsoudila kroky Kremlu, stejně jako spojenci Washingtonu v NATO. Ale stejně jako Rusko nebylo schopno udělat mnoho s chováním NATO v Kosovu, západní mocnosti (kromě zahájení války proti Rusku) mohly udělat jen málo s vměšováním Moskvy do Gruzie.

Kosovský precedens znovu pronásledoval Spojené státy v roce 2014, kdy Kreml posílil svou

vojenskou přítomnost na Krymském poloostrově a použil ji k „dohledu“ nad referendem, ve kterém Krym hlasoval pro odtržení od Ukrajiny. Tento krok byl předejrou k ruské anexi poloostrova. Washington reagoval s ještě větším hněvem, než jaký měl po amputaci území Gruzie Moskvou. Prezident Barack Obama na tiskové konferenci našťavaně řekl, že „Rusku nemůže být dovoleno překreslovat „hranice Evropy pod hlavní pistole“. Neobtěžoval se vysvětlit, jak to Spojené státy a NATO s Kosovem udělaly, a ani se neobtěžovali ptát se na to obvyklí patolízalští členové zpravodajských médií.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Nyní, s kroky Kremlu ohledně Doněcka a Luhanska, se kosovský precedens vrátil a pronásleduje Washington a jeho spojence v NATO potřetí. Dokonce i argument, že se většinová albánská populace v Kosovu chtěla oddělit od Srbska a že tvrdé zacházení Bělehradu s provincií ospravedlňovalo intervenci NATO, staví zastánce na „šikmý svah“. Ruští představitelé by mohli použít podobná zdůvodnění k ospravedlnění svých akcí na východní Ukrajině.

Není pochyb o tom, že mnoho (pravděpodobně většina) obyvatel Doněcka a Luhanska nesnáší prozápadní režim v Kyjevě a nechce žít pod jeho kontrolou. Povstání, které začalo před téměř osmi lety, by možná bez ruské vojenské podpory nepřežilo, ale nálada pro povstání byla skutečná a rozsáhlá. Východní region Ukrajiny se liší od západní části země z hlediska jazyka, náboženství a ekonomiky. Primárním jazykem obyvatel na východě je ruština místo ukrajinštiny, jejich náboženství je východní ortodoxní místo římskokatolické a jejich ekonomika klade důraz na těžký průmysl s rozsáhlými obchodními vazbami na Rusko místo lehkého průmyslu, s primárními obchodními vazbami na střední a západní Evropu .

Tyto rozdíly po léta vytvářely vážné napětí . Není náhodou, že tyto dva regiony byly baštou politické podpory pro Viktora Janukovyče, proruského prezidenta zvoleného v roce 2010. Východní Ukrajinci hluboce nenáviděli prozápadní demonstranty v Kyjevě, kteří nezákonně svrhli jeho vládu – s více než malou podporou ze Spojených států a několika vlád Evropské unie. Pokračující povstání v Doněcku a Luhansku brzy následovalo.

Dá se předpokládat, že odtržení (a dokonce i následná fúze s Ruskem, a la Krym) je pro tyto dva regiony rozumné. Současné kroky Kremlu však dále podkopávají mezinárodní právo a destabilizují globální systém.

Mezinárodní společenství musí pro takové situace přijmout konzistentní soubor pravidel. Washington a další hlavní města NATO nemohou trvat na přísném respektování územní celistvosti zemí a posvátnosti hranic když to vyhovuje západní politice, ale přijme pravý opak Standard kdykoli tato pozice vyhovuje západní politice. Při řešení kosovské otázky mocnosti NATO přesně to udělaly a drzé pokrytectví se jim neustále vrací, končí komentář Ted Galen Carpenter, vedoucí pracovník v oboru obrany a zahraniční politiky na Cato Institute a přispívající redaktor v National Interest, je autorem dvanácti knih a více než 950 článků o mezinárodních záležitostech..

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)